

Kovács Edward

A várakozók

Az idő a fagyott aszfaltra lecsapódott
ónos eső, kicsúszik a lábaik alól. Ahogy
stabil pontot keresnek, majd végül mindegyik
a tehetetlenség mankójába karol. Mi csak bámulunk
ki a koponya üregeiből, a konyha ablakkeretein
keresztül, a járdákon szétfolyó bizonytalanságra.
A gondolat, mint csempén fodrozódó megfáradt gőz,
eltűnik egy szagelszívóban, amíg megfő a vasárnapi
áldott leves, benne az összes zöldséggel, hittel
és az életunt hálával, amiért még mindig itt lehetünk.
Amíg még eltűnnek a gondok, az agyban feszülésig
huzalozott idegszálak, amik megfelelést teremtenek
a jóllakott beletörődésnek. Ezek leszünk mind:
asztalokról felzabált levesestálak, egy bulimiás
bűntudatával, amik valami felsőbb megváltásra várnak,
hogyan értelmet tulajdoníthassanak az emésztésnek.

Rétegfestés

Mikor átmentem hozzád, a szemeidben
már ott terült a látvány: a vörösbor
foltjai a plafonon, naplementében
tüzelő márvány az ég végtelenbe nyúló
temetőiben. Ahogy felkentem az olajfestéket,
arra gondoltam, hogy vajon retusálható-
e a vágy, és helyes-e eltüntetni minden
hibát, ami a falfehér lelkeken éktelenkedik.

Amikor végeztem, leszálltam a létráról,
melléd ültem, mert tudtam, hogy minden
pillanat egy készítés, az ajkak ösztönös
kiteljesedése a nyakon, az érzékelés otthonos
közelsége. Ahogy testeinken folyamatosan újjá-
épül a látvány, mint hitre éhes, sokak által
megvetett bálvány, úgy vágyom arra, hogy
végre bennem fessd tisztára a bizalmadat.